

„Öltsétek magatokra az irgalmasságot!" (Kol 3,12)

Óra van a kezemben, azért, hogy betartsam az időt, de azért is, hogy az óra mindig figyelmeztessen bennünket arra, hogy rövid az élet, kevés az idő a jóra, a szépre, az irgalomra. Pedig, ha valamivel, akkor ezzel a szeretetteljes irgalommal fogunk elszámolni majd az utolsó ítélet pillanatában. Sok évvel ezelőtt, amikor Krakóban először beléptem az irgalmasság csodálatos templomába, amikor megláttam a gigászi méreteket és a gyönyörű Irgalmas Jézus képet az oltáron, valami végtelen békesség, nyugalom és emelkedettség öntötte el a szívemet, lelkemet. Emelkedettnek, szárnyalónak éreztem magam. Közel ötven váci hívemmel együtt emelkedtem közelebb Hozzád, Uram! Fájdalmasan, ma emlékezik a világ a Titanic hajó elsüllyedésére. Száz éve történt a tragédia. Ez a hatalmas óceánjáró hajó már majdnem célba ért. Ez volt kiírva az oldalára: Ezt még Isten sem tudja elsüllyeszteni. Elsüllyedt. Úgy gondolom, hogy a világ így süllyed el, irgalom nélkül. A világ el fog pusztulni, el fog süllyedni, ha nincs irgalmas szívű ember, aki kinyújtja a szívét, lelkét, a kezét, és nem tudja a másik embert megbocsátó szeretetével átölelni, fölemelni. Ott pusztulunk el a semmiben, a jeges vízben, a nihilben, és sosem érünk a célba, a túlsó partra. A Szentírás, különösen az újszövetségi része, és annak legszebb történetei, eseményei pontosan ehhez az irgalomhoz kötődnek. Gondoljunk a könnyfakasztó irgalmas szamaritánus történetére. Az irgalmas szeretetről szólva gondoljunk a tékozló fiú megejtő hazatérésére és az apa megbocsátó jóságára. Gondoljunk a bűnbánó asszony felemelésére, vagy éppen Zakeus fáról való lehívására, amikor Jézus megbocsájt, elfelejt, és nála akar étkezni. Ezek a legszebb történetek, mert Isten maga az irgalom, Jézus maga a megbocsátás. Péter mondja Lukács evangéliumában: „Legyetek hát irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas" (Lk 6,36). Kér, könyörög, imádkozik, esdekel, olyan lehajló alázattal, mint az utolsó vacsora végén, amikor a tanítványoknak/nem a fejét mosta meg, hanem a lábát,) az irgalmas jóság és megbocsátás mozdulatával. Tudta, hogy el fogják árulni, el fogják adni, hogy hitetlenkednek. Az utolsó pillanatban, amikor a keresztfá magasságában szenved és együttérzésre vágyik, amikor magára hagyják, Ő mégis megnyitja szívének sebét, a szeretet mélységét.

Ez a végtelen irgalom a megváltás. Nemcsak az a 33 év, és a három év a tanításban, hanem mindvégig hűségesnek lenni az Atya szeretetéhez, irgalmához. Mi lenne velünk, testvérek, Isten irgalma nélkül? Mi nem tudunk a Jóistenre hasonlítani a csodatételben, a jövőben vagy a léleklátásban. Jobb is, ha nem. De tudunk hasonulni Istenünkhöz, Jézusunkhoz, ha megbocsátóak, irgalmasak vagyunk. Ha az időt jól használjuk föl, és minden pillanatban a szeretet és az irgalom életünk mozgató rugója, mert mit viszünk át az örök életbe? Hasonuljunk Jézus arculatához! 1981. május 13-án, a fatimai jelenések napján, II. János Pál pápára a Szent Péter téren Ali Agca, egy török terrorista rálőtt. Napokon át várta a világ, hogy a pápa mit fog mondani, ezek után hogyan nyilatkozik. Az első mondata a betegágyról ez volt; imádkozom azért a testvérért, aki engem megsebesített. Bocsásson meg neki az Isten." Es felidézte Jézus szavait, amelyek a Golgotán hangzottak el „mert nem tudta mit cselekszik". Ez az irgalom.) Mentegetni, fölemelni, odafordulni, imádkozni érte, mert mindenkinek mindig van lehetősége megtérni és bűnbánatot tartani. A többi Isten dolga. A bűnöst szeretjük, mint Jézus, de a bűnt utáljuk. Atyám, bocsásd meg nekik, nem tudják, hogy mit cselekszenek. Ez a mi imánk, irgalmas szívűnek lenni, az irgalom zarándokútját járni egy életen keresztül. Átmelegíteni, fölemelni a világot, hogy el ne süllyedjünk. Bomlik, süllyed a világ. Kétes kultúrával kísérletezik, (Isten nélkül akar élni, ezért kegyetlen, hideg és irgalmatlan, Isten azonban mindig megbocsát. A két világháború között) Réz Marian, híres ferences atya és szónok misszionáriusként járta be egész Magyarországot, és a Kárpát-medencét. Egyik alkalommal, amikor eljutott faluba, fölment a szószékre és a szokott módon elkezdte a Miatyánkot imádkozni. Amikor ahhoz a mondathoz ért, amit mi is oly sokszor elmondtunk már: „és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek" - felkiáltott. - Állj! Ki mered mondani, hogy Isten úgy bocsásson meg neked, mint ahogyan te megbocsátasz a másik embernek, aki vétett ellened? Számíthatnak embertársaim az én megbocsátó irgalmamra? Számíthatnak, arra, hogy nagylelkű, nagyvonalú, tudok lenni? Fáj, mert vállalni kell az érzéseinket? Vállald testvér. A Te bűnöd fáj, ne tedd többet, rosszul esett. Kár volt ezt tenned, kár volt ezt mondanod, de felejtsük el, holnap az egy másik nap,

és a holnap majd gondoskodik magáról. Nem a bosszú, hanem az irgalom váltja meg a világot. Aki nem tud megállni az irgalmas Jézus előtt, annak meg kell állni majd az ítélő Krisztus előtt. Minden mentségünk ebben van. Szeretet nincs megbocsátó irgalmasság nélkül. Csak az irgalmasok várhatják el, hogy emelkedett lelkülettel, fény tudjanak lenni ebben a világban. Hogy a világot egy kicsit meg tudjuk fordítani, egy kicsit mint amikor tavasszal beoltják a fát, hogy nemes gyümölcsöt tudjon teremni. Ne legyünk elveszett kórók, ne legyünk terméketlen fák, hanem megteremjük Istennek méltó gyümölcsét, hiszen Jézus magához vonz bennünket az irgalmas szívére és azt mondja „Barátaimnak mondalak titeket” (Jn 15,15). Barátaimnak. Beleremegek és megdöbbenek, hogy én Jézus barátja lehetek. Barátaimnak mondalak titeket. Mindent tudtokra adtam, amit az Atyától hallottam, hogy a szeretet és a szenvedés, az irgalom nyitja meg a mennyország ajtaját. Gyümölcsöt teremjétek, ennek a méltó gyümölcsét. Menjétek, tegyétek tanúságot rólam! A világot nem sokat érdekli, hogy most mi itt vagyunk. A világot nem sokat érdekli, hogy én mennyit imádkozok, böjtölök, szentmisére járok, morzsolom a rózsafüzért, lapozgatom a Szentírást, a szent könyveket. De azt igen, hogy amikor majd kilépünk ebből a szép, szent bazilikából, ahol engem 32 éve pappá szentelt a püspök atya és ezért meghatódva állok itt előttetek -, és visszamegyünk a családukhöz, hétfőn a munkahelyünkre, az iskolába, nem mindegy, hogyan viselkedünk, milyen keresztények vagyunk, hogyan meg tudjuk változtatni, egy kicsit úgy nemesítjük, teszünk tanúságot Krisztusról. Hogyan lépünk oda a másik emberhez, kik vagyunk, milyenek vagyunk, kié vagyok. | Legyen sugárzó ez a keresztény élet a világban általunk. Kedvesem, te csodát tudsz tenni, mert le tudod hozni az Isten szeretetét, mint egy fönix madár a mennyből, egy darab mennyországot tudsz teremteni, amikor jóságos és megbocsátó vagy. ott abban a környezetben, közegben, ahová Isten állított téged, és ahová állított, az nem véletlen. Te ott kellesz, ahova küldött az Isten. (Rád ott van szükség, hogy képviseld Isten irgalmát, az irgalmas Krisztust. Ez a legnagyobb csoda ezen a földön. Minden világi csoda három napig tart, ez a csoda örök. Nem csodákkal, technikai bravúrokkal, különleges, anyagi módszerekkel, bankügyletekkel váltjuk meg a világot, hanem irgalommal és szeretettel. Csak ez az, ami megmenthet, megválthat bennünket. Úgy

gondolom, hogy mindannyian tudnánk folytatni azt a mondatot. Hogy is van? Ahol szeretet és jószág, ott az Isten. Ahol szeretet és irgalom, ott az Isten. Az egy darab mennyország, egy darab ég, egy darab csoda, megelőlegezett örök élet, ahol az Isten letöröl szemünkről minden könnyet, ahol már nem lesz fájdalom, nem lesz bűntudat, mert mindent letöröl, lemos az irgalmas Isten. Ahol már minden csak Isten fényében fog ragyogni és tündökölni. Ugye, hogy nem vagyunk munkanélküliek? Ugye, hogy van hivatásunk és küldetésünk, Ugye, hogy minden ember kell itt, aki elkötelezett, keresztény ember, hogy építsük Isten országát, az irgalmasság országát, Az egyik legbutább magyar mondás, hogy nincs pótolhatatlan ember. De van. Te pótolhatatlan vagy, mert Isten rajtad keresztül akarja szebbé, elviselhetőbbé, keresztthordozóvá, de a túlsó partot látó emberré tenni ezt a világot. Hogy ne süllyedjünk azzal a göggel, hogy bennünket Isten se tud elsüllyeszteni. Pezsgő, bor, étel gőze mellett a Titanic nekiment a jégtáblának, majd két és fél óra után elsüllyedt. Mi ne süllyedjünk, ne vesszünk el. Legyen egymás számára a másik ember menekvés, felemelés, és valóban mennyország En úgy gondolom, hogy nagyon sokan fotóról, filmekből, de talán személyes élményben is látták már Rómában, a Sixtusi Kápolnában az Utolsó ítélet című gyönyörű freskót Michelangelo zseniális alkotását. Ezen a képen rögtön érezzük a párhuzamot a lengyel Hyla festményéhez, amely elterjedt, mint Irgalmas Krisztus. Ott az Utolsó ítéleten, Jézus ott áll két és fél méter magas festményként, kezét fölemelve, úgy, mint az irgalmas képen. A másik kezével a szívére mutatva, egyik lábát előre téve. Különleges, szuggesztív arccal figyel, néz, megbocsát, int, figyelmeztet, irgalom, szeretet és imádság, s mögötte ajtóként ragyog a mennyország kapuja. En vagyok az ajtó, aki rajtam, a szereteten és az irgalmon keresztül lép be, az hazatalál. Gyönyörű jelkép. Tudjuk, hogy Michelangelo egyik kezében a Bibliával, másik kezében ecsettel dolgozott. A képen ábrázolt emberek föltámadnak, fölemelkednek, előjönnek a purgatóriumból, a sárból, a sírokból, mert valami szent vonzás fölfelé húzza őket. Közelebb Uram hozzád, mindig csak közelebb! Most nézzük meg a mostani irgalmasság képünket. Ajtó van mögötte, kicsi zárt ajtó, de kinyílik, mert a mennyországot a szenvedés, az irgalom, a szeretet kulcsa tudja kinyitni, mindannyiunk, és a világ számára. Gyönyörű jelkép ez. Nézzünk fel Krisztusra és érezzük

meg, hogy mögötte van az ajtó, és minden más próféta hamis, minden más izmus egyszer vakvágányra fut, és minden más ajtó örökre zárva lesz. Köszönjük Isten irgalmát, köszönjük a mai napot, köszönjük, hogy lehetőségünk van külön hétvégén ünnepelni Jézust. Köszönjük a szervezőknek, hogy negyedik alkalommal adtak lehetőséget, hogy találkozzunk. Köszönjük egymásnak, hogy a rossz időjárás ellenére olyan sokan eljöttek, mert fontosnak tartjuk, mert mindannyian, én is, te is annyira rá vagyunk szorulva az isteni megbocsátásra, irgalomra. Mert a világ tavaszra vágyik, mert a világ meg akar újulni és a huszonnegyedik órában vagyunk. A világ sóhajtozik, SOS jeleket ad le: Mentsétek meg lelkeinket! Kérjük az Isten irgalmát és szeretetét és higgyünk a boldogságok boldogságában! És a boldogságok boldogságában talán a legszebb: „Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak" (Mt 5,7).